

lægge og forsvare en Lov i denne Retning. — Sagen staaer saaledes for mig, at der ikke i og for sig i Lovgivningen er givet nogen bestemt Regel for, at Landstutteriet skal være hævet til Udgangen af Finantsaaret 1858. Men Spørgsmaalet er da: Er det da rigtigt, igjennem Finantsloven at sætte Regjeringen ud af Stand til at fortsætte den ved Loven fastsatte Ordning, som ikke er hævet ved Lov. Det forekommer mig at være noget abnormt, ja endogsaa ikke ganske constitutionel rigtigt. Naar den Lovgivende Magt har vedtaget en Lov (Nimেষ্টা: Maa jeg bede om Ordet!), saa maa det forudsættes, at den ikke ved Nægtelse af de Midler, som Lovens Udførelse gjør nødvendig, vil tvinge Regjeringen til at lade være at udføre Loven. Saaledes seer jeg Sagen fra dens formelle Side. Jeg troer derfor ikke, at det er en ganske rigtig Betragtning, som det høitagtede Udvalg har fremsat, naar det i Betænkningen hedder: at den fremtidige Opretholdelse af denne Anstalt alene gjennem Bevilling i Finantsloven, uden at dens Virksomheds Omfang og Maade er bestemt ved nogen Lov, maa anses for abnorm; thi Anstalten behøver ikke at opretholdes gjennem en Bevilling i Finantsloven, thi den er opretholdt, naar en Lov ikke gives, som siger: den skal hæves. Hvad Sagens Realitet angaaer, da er det mig aldeles uklart, hvorvidt det er en Nødvendighed, at Landstutteriet endnu skal bestaae i nogen Tid eller ikke. Jeg har en stor Betænkelse, netop fordi jeg ikke er saglyndig, at gaae ind paa saaledes at hæve en Institution, der dog fra mange Sider har fundet Anerkjendelse, om den end ved den Maade, hvorpaa den er bestyret, har valet en del Dabel. I den Tid, den har bestaaet, er der dog vunden en del Erfaring, som kan komme en fremtidig Bestyrelse tilgode, saalænge som Rigsdagen maatte finde det rigtigt, at den bestaaer, og i den Tid, som Regjeringen vil behøve til at overveie det Lovforslag, som jeg ganske vist, dersom denne Bevilling ikke nægtes, vil bestræbe mig for at fremkomme med til næste Sæssion, saafremt jeg til den Tid endnu er i Regjeringen. Jeg troer derfor, at det er billigt, at Regjeringen ikke tvinges til gennem dette Endringsforslag strax at lade realisere og hæve den hele Institu-

tion. Jeg troer, at det er billigt, at der endnu til næste Sæssion gives Regjeringen Tid til at overveie, hvorledes den Sag efter dens Mening bedst kan ordnes. Jeg beklager, at Omstiftningen af Ministeriet har foranlediget; at det ikke har været den nærværende Regjering mulig, at have denne Sag saaledes paa det Reue, at den kunde forelægges Rigsdagen, da Rigsdagen efter de Forhandlinger, der have fundet Sted, havde Grund til at vente en Lov derom.

Ordføreren:

Den høitærede Minister gjorde opmærksom paa, at der staaer i Loven, at i 6 Aar skulle disse Landstobhingste hovedsageligen bestaae af coach-horse-Racen. Den ærede Minister gjorde dernæst opmærksom paa de Forhandlinger, der gik forud for Lovens Antagelse, men af disse vil det utvivlsomt fremgaae, at Loven kun var et Forsøg paa at anvende disse Hingste, at den derfor skulde være udløben, naar 6 Aar vare gaaede, og en ny træde istedetfor den, naar den ikke længere kunde bruges. Men den ærede Minister sprang en Ting over, som jeg gjentagende maa heile Dpmærksomheden paa, nemlig det, som skete her ifjor, og som Thinget ikke nu bør desavonere — Thinget bør ikke nu sige „Nei“ til hvad det sagde „Ja“ til ifjor. Den Opfattelse af Sagen, som iaar har gjort sig gjældende i Udvalget, erklærede Majoriteten her ifjor for den rigtige, idet man nemlig da kun vilde bevilge Pengene for $\frac{3}{4}$ Aar, og det er som en Følge deraf, at man nu kun foreslaaer at bevilge dem for $\frac{1}{4}$ Aar. Den ærede Minister bemærkede imidlertid ikke Noget herom, og det synes, som om han i det Hele taget ikke vil gaae ind paa, at det er bestemt i Loven af 1852, at naar de 6 Aar ere omme, maa der uden en ny Lov hverken kjøbes Hingste af coach-horse-Racen eller af andre Racer. Spørgsmaalet om, hvilken Race der fortjener Fortrinet, skal jeg ikke gaae ind paa; Afgjørelsen deraf skal jeg overlade til Folk, der forstaae sig derpaa; hvad jeg imidlertid maa holde fast ved og gjentagende gjøre opmærksom paa, det er den Maade, hvorpaa Loven af Thinget blev opfattet i 1852 og ifjor, og den Bevilling, der skete her ifjor. Naar nu den høitærede Minister siger, at han